

Za našo pečjo.

Piše Grabnošolec.

III.

(Konec.)

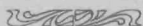
Tretji večer so pripovedovali dedek zopet:

Nekoč mi je povedala mati o Milanu še to-le mojstrsko delo, ki ga izpelje le tisti, ki se vadi v obvladovanju samegasebe.

Popoldne, ko je prišel Milan iz šole, je čital nekaj časa knjigo, ki so mu jo posodili gospod učitelj iz šolarske knjižnice. Čisto nova je bila, ker je še komaj izšla. Bil je pa že čas za kuhanje večerje in Milan je moral nanositi drv in premoğa. Pustil je brž knjigo na mestu, kjer je sestra navadno pletla, kvačkala in šivala. Mina pride z ročnim delom v sobo in najde knjigo na tistem kraju. Popade jo jeza, kajti to je bil njen prostor, kamor drugi niso smeli devati svojih reči. Pograbi knjigo ter jo trešči z vso silo za vrata, da se je precej poškodovala. Ta hip je pa vstopil Milan, ki je opravil svoje delo, in je videl, kaj se je zgodilo. Pa kaj je bilo? Gotovo si mislite: odkar svet stoji, je žalibog tako, da se vrača milo za drago, zmerjanje, krik, pretep, pravi sodnji dan je ob takih prilikah. In tisti, ki zmaga, misli, da je dovršil nekaj velikega, pravo mojstrsko delo. »Pošteno sem mu povrnil,« se navadno hvali tak junak. Milanu je bil pa vsak tak zgled stare zgodovine predolgočasen. Ni mu bilo všeč, ko je slišal tolikokrat o maščevalnostih in o povračevanju hudega s hudim. Zato tega tudi ni hotel ponavljati. — Molče je stopil v kot za vrata h knjigi, jo pobožal in pogledal, kje je poškodovana, pa jo položil na določeno mesto ter rekel Mini: »Oprosti, ljuba sestra, da sem bil tako pozabljiv in neroden, da sem položil knjigo na tvoje mesto. Hotel sem materi pomagat, pa sem jo pozabil djati drugam...« Mina je sedela ob oknu bojaželjna, pripravljena na najhujše, ter je z bliskajočimi očmi zrla na bratca. Nabranih je imela že celo kopico »najgorkejših«, da dodobra opsuje užaljenega zanikarneža. Tudi kozarca vode, ki je stal slučajno na

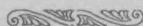
oknu, se je v pričakovanem boju nameravala poslužiti. In tedaj jo je Milanovo vedenje popolnoma omamilo. Kri ji je zalila mlado lice. Jezik ji je bil zavezan — ni bila zmožna primernega odgovora. Toda nekaj novega in dobrega bo storila tudi ona v bodoče; prej ali slej — kajti eno mojstrsko delo izvablja drugo.

Kdo pa je bil zopet silno vesel in srečen? Seveda Milan in ž njim še mati, ki je opazovala iz sosednje sobe ves dogodek in v srcu blagoslavljala zlato srce svojega otroka.

Angelska godba.

Mala Marica je bila zvečer zunaj pred hišo. Kar zasliši iz daljave prijetno igranje na gosli. Zelo ji je bilo všeč, ker je imela za glasbo posebno veselje in zanimanje. Ni si mogla prav razjasniti, od kod neki prihajajo ti mili glasovi, ker so bile druge hiše precej oddaljene od njenega doma. Kar se ji nenadno vzbudi misel, in prepričana, da ne more drugače biti, teče v hišo in jame klicati: »Ata, mama, prosim, pridite brž vun. Angelci so odprli nebesa; slišim jih, kako lepo godejo!«

Vesela slutnja.

Zopet prispeli
k nam so veseli
ptički-drobljanci.
V gozdu, na vrtu
skačejo, pojejo
mali nam znanci.
Kdo ve, kaj,

kdo ve, kaj
to pač pomeni?
Če se ne motim,
takole zdi meni se:
Blizu je,
blizu je
majnikov raj.

Fran Hrast.

